

GENA SHOWALTER

**EERSTE
LEVEN**

Vertaling Valérie Janssen

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2016 Gena Showalter
Oorspronkelijke titel: *Firstlife*
Vertaling: Valérie Janssen
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Limited
Bewerking: Katya Kholyapina
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2340 3
NUR 285
Eerste druk maart 2017

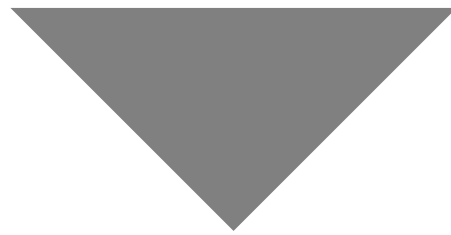
Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Het was de beste der tijden, het was de slechtste der tijden, het was de eeuw der wijsheid, het was de eeuw der dwaasheid, het was het tijdperk van vroomheid, het was het tijdperk van ongelooft, het was het seizoen van het Licht, het was het seizoen van de Duisternis, het was de lente der verwachting, het was de winter der wanhoop.

CHARLES DICKENS, TWEE STEDEN

Hoofdstuk 1

'Je kunt beter Ongebonden zijn dan een slaaf
van de Troikaanse wet.'

Myriad

Ik zit al driehonderdachtenzeventig dagen (of negenduizenttweeënzeventig uur) opgesloten in de psychiatrische inrichting Prynne, waar alle geluk spontaan verdampt. Dat ik zo precies weet hoelang ik hier al zit, komt niet doordat ik de zon aan de hemel zie opkomen en ondergaan, maar omdat ik, elke keer dat de lampen aangaan in de vleugel voor meisjes die van braaf in stout zijn veranderd, mijn muren marker met bloed.

Er zijn geen ramen in het gebouw. In elk geval heb ik ze nog niet gevonden. Ik mag ook nooit naar buiten. Dat mag geen van de patiënten. Eerlijk gezegd weet ik zelfs niet eens in welk land we zitten en of we misschien diep onder de grond zijn begraven. Voordat we hiernaartoe werden gevlogen, gereden of gevaren, hebben we een zwaar verdovend middel toegediend gekregen. Maar waar we ook zijn, het is ijsig koud achter de muren. Onze lucht wordt elke dag, elk uur, elke seconde verwarmd.

Ik heb zowel vrienden als vijanden het personeel om informatie horen vragen, maar hun reactie is altijd hetzelfde: 'Antwoorden moeten worden verdiend.'

Nee, dank je. Wat mij betreft is de prijs die daarvoor moet worden betaald – meewerken – gewoon te hoog.

Ik sta met een pijnlijk vertrokken gezicht op van mijn bed en loop naar de andere kant van mijn cel. Elke stap is een kwelling. Mijn rug haat me, maar de spieren doen te veel pijn om in staking te gaan. Gisteravond heb ik stokslagen gekregen. Zomaar.

Ik blijf voor mijn dierbaarste bezit staan. Mijn kalender. Een nieuwe dag betekent een nieuw merkteken.

Ik heb geen krijt, pen of stift, dus schuur ik met de punt van een wijsvinger over een scherpe steen die uit de vloer omhoogsteekt tot het vlees is opengereten en er een verse druppel bloed opwelt. Ik heb een hekel aan het prikkende gevoel, maar als ik eerlijk ben, vind ik het litteken dat achterblijft wel gaaf. Mijn littekens geven me iets om te tellen.

Ik ben dol op tellen en numerologie is mijn favoriete verslaving. Misschien wel omdat elke ademhaling een tikje op onze klok is en ons weer een stapje dichterbij de dood brengt... en bij een nieuw begin. Misschien wel omdat ik Tenley heet, Ten voor mijn vrienden.

Ten als in tien, het symbool voor voltooiing.

We hebben tien vingers en tien tenen. Tien is het standaardbeginpunt waarvandaan wordt afgeteld.

Ik ben geboren op de tiende dag van de tiende maand om tien over tien 's ochtends. Nou, oké. Goed dan. Misschien ben ik wel geobserveerd door getallen, omdat ze altijd een verhaal vertellen en – in tegenstelling tot mensen – nooit liegen.

Dit is in het kort mijn verhaal:

Zeventien: het aantal jaren dat ik besta. In mijn geval is 'leef' iets te sterk uitgedrukt.

Eén: het aantal jongens met wie ik verkering heb gehad.

Twee: het aantal vrienden dat ik heb gehad en ben kwijtgeraakt na mijn opsluiting.

Twee: het aantal levens dat ik zal leven. Het aantal levens dat wij allemaal zullen leven.

Ons Eerste leven en daarna ons Eeuwige leven.

Twee: het aantal keuzes dat ik heb voor mijn eeuwigdurende toekomst.

(1) Doen wat mijn ouders me opdragen of (2) lijden.

Ik heb ervoor gekozen om te lijden.

Ik gebruik het bloed om een nieuw merkteken op de stenen aan te brengen. Daarna loop ik tevreden naar de 'badkamer'. Er zitten geen deuren in om zelfs maar de indruk van privacy te wekken, alleen maar een kleine open douchecel met daarnaast een wc. Voor onze eigen veiligheid, is ons verteld. Ter vermaak van anderen, vermoed ik. Alle cellen worden vierentwintig uur per dag in de gaten gehouden, wat inhoudt dat de personeelsleden op elk moment van elke dag de live-beelden mogen volgen en daar zelfs toe worden aangemoedigd.

Dr. Vans, het hoofd van de inrichting, vindt het leuk om ons te treiteren. 'Ik zie en weet alles.'

Een groot aantal docenten spreekt ons bestraffend toe. 'Tijdverspiller!'

Verplegers vernederen ons. 'Je bent weer aangekomen, hè?'

De meeste bewakers begluren ons. Ze komen van over de hele wereld en hoewel ze allemaal een andere taal spreken, denken ze allemaal precies hetzelfde. 'Jullie vragen erom en op een dag zal ik het jullie geven.'

Gewoon een paar extraatjes die Prynne te bieden heeft.

Niet iedereen is vreselijk, dat moet ik eerlijk toegeven. Een handjevol probeert zelfs te voorkomen dat de anderen te ver gaan. Het is echter geen geheim dat ieder personeelslid wordt betaald om ervoor te zorgen dat we gruwen van ons verblijf, dat we hier het liefst van alles weg willen. Want hoe liever we hier weg willen, hoe groter de kans dat we doen wat onze ouders ons willen laten doen.

Mijn vriendin Marlowe waagde het haar moeders sieraden te verpanden om boodschappen te kunnen kopen en had dus hulp nodig vanwege haar 'kleptomanie'. Mijn vriend Clay, een drugsverslaafde, moest afkicken.

De instelling heeft hen allebei laten vallen. Marlowe heeft een paar maanden geleden zelfmoord gepleegd, en Clay... ik weet niet wat er met hem is gebeurd. Hij had een plan bedacht om te ontsnappen en sindsdien heb ik niets meer van hem gehoord.

Ik mis hen allebei. Elke. Dag. Weer.

Ik heb Clay nog gesmeekt om zijn plan te laten varen. Ik heb zelf één keer geprobeerd hier weg te komen en had daar hulp bij. Mijn vriendje James, een bewaker die hoog in de hiërarchie stond, had ervoor gezorgd dat de camera's uit stonden, bepaalde deuren niet waren afgesloten en andere bewakers onder diensttijd sliepen. Toch is het me niet gelukt.

Vanwege zijn inspanningen is James door zijn hoofd geschoten. En ik moest toekijken.

Warme tranen wellen op in mijn ogen en druppelen langs mijn wangen naar beneden, terwijl ik mijn overall uittrek. Bij elke beweging volgt een nieuwe pijnscheut. Wanneer ik eindelijk bloot ben, stap ik onder de lauwarme waterstraal. Alle preutsheid is allang letterlijk uit me geslagen, maar ik was me zo snel ik kan. We krijgen maar een kleine hoeveelheid water per dag. Als we daar doorheen zijn, moeten we het verder zonder doen. Jammer dan. Iets wat we nooit krijgen? Scheermesjes. Ik houd mijn benen en oksels glad met draadjes die ik uit oude uniforms heb getrokken. Ik voel me toch al net een beest, dus er is geen enkele reden om er niet ook zo bij te lopen.

Niet dat een keurig verzorgd uiterlijk er iets toe doet. Hoewel we tijdens de maaltijden contact mogen hebben met de andere sekse, graaf ik nog liever mijn hart met een roestige lepel uit mijn borst dan dat ik weer een vriendje neem. Ja, de beloning is inderdaad waanzinnig, maar de risico's zijn nog waanzinniger. Als alles in duigen valt, iets wat zeker zal gebeuren, spat ik in duizend stukjes uit elkaar. Dan moet ik er wéér helemaal bovenop komen.

Ik had me moeten verzetten toen James achter me aan zat, maar ik was er slecht aan toe en had wanhopig behoefte aan wat aandacht. Elke keer dat hij de camera's onklaar maakte om mijn kamer in te kunnen sluipen, zette hij zijn baan op het spel. Hij is zo vaak naar binnen geslopen dat de herinnering aan hem hier nog steeds hangt. Wanneer ik 's avonds mijn bed in kruip, moet ik altijd denken aan de manier waarop hij mijn aanvankelijke terughoudendheid wist te verjagen. Of de

manier waarop hij mijn wonden verzorgde wanneer ik die had. Of de manier waarop hij me in zijn armen hield om me te troosten en te kussen. Hij had verder willen gaan. Ik niet. Niet hier. Niet met de kans op pottenkijkers.

Vergeet het verleden. Concentreer je op het heden. Ja hoor, natuurlijk.

Ik zet het water uit en droog me zo goed mogelijk af. Ik stap in een schone overall met de gele kleur van ondergepiste sneeuw, maar krijg hem niet verder omhoog dan mijn middel, omdat mijn armen dienst weigeren en mijn schouderpijlen het opgeven.

Wat nu? Zo kan ik mijn cel natuurlijk niet verlaten.

Opeens glijdt de deur met een zacht klikje open. Twee bewakers benen mijn cel in met een onwillig meisje tussen hen in en mijn bloed wordt ijskoud.

Ik hap naar adem en mijn verbazing geeft me de kracht die ik nodig heb om mijn handen op te heffen en mijn borsten te bedekken.

Nee, ik ben niet preuts, maar dit is een bijzondere vorm van vernedering.

De bewakers laten het meisje los en duwen haar in mijn richting. Het eerste wat me aan haar opvalt? Dat ze ongelijk geknipt, roze haar heeft.

‘Nieuw kamergenootje,’ zegt een van hen tegen me. Wanneer hij ziet dat ik gedeeltelijk ontkleed ben, grijnst hij. ‘Nou, nou. Vat hebben wij hier?’

Hij heeft een zwaar Russisch accent, een van de vele redenen dat ik hem Kameraad Eikel heb gedoopt. Hoewel mijn wangen gloeien, doe ik mijn best om zelfverzekerd te klinken. ‘Vat wij hier hebben, is een minderjarig meisje dat er na haar vrijlating voor zal zorgen dat jij wegrot in de gevangenis.’

Zijn grijns wordt breder en hij doet een stap in mijn richting. Tot mijn stomme verbazing trapt het meisje met het roze haar hem in zijn maag.

Hij richt zijn aandacht op haar en heft een hand op om haar te slaan. ‘*Suka.*’

‘Kreng’ in het Russisch. Een woord dat ik ook regelmatig te horen heb gekregen.

Ze wenkt hem glimlachend met haar vingers, het bekende gebaar dat zegt: kom maar op.

De andere bewaker grijpt Kameraad Eikel bij zijn arm en trekt hem mee naar de gang. Terwijl de deuren dichtglijden, kijken beide mannen me fronsend aan.

Het meisje zwaait meteen naar me met een blik die haast... vrolijk is. Ik knipper verward met mijn ogen. Is ze nou blij in plaats van bang?

‘Hoi,’ zegt ze, en ik vang een licht Brits accent op. ‘Ik ben Bow, je nieuwe beste vriendin.’

Ze is gestoord. Ik snap het al. ‘Ik ben niet op zoek naar een nieuwe vriendin.’ Ik had gehoopt alleen te blijven. Ik slaap niet graag in het bijzijn van anderen, maar moet af en toe een dutje doen om te kunnen functioneren. Mijn vorige kamergenote zei dat ik lig te woelen en krijzen over de martelingen die ik heb ondergaan of een telliedje zing dat mijn tante me als klein kind heeft geleerd.

Tien tranen vallen en ik roep... negenhonderd bomen, maar er is er maar een voor mij. Acht...

O nee, daar komt niets van in. Ik weiger nu te verdwalen in mijn eigen hoofd.

‘Wacht.’ Bow komt met lange, krachtige passen naar me toe. Van dichtbij zie ik dat haar ogen de kleur hebben van glimmend gepoetste centen. Ze zijn vreemd en toch ook aantrekkelijk, en gloeien met een intensiteit die eigenlijk te heftig is om te verdragen. ‘Ik help je wel even.’

Ze steekt haar handen naar me uit en uit gewoonte stap ik buiten haar bereik. Maar... zero. Mijn favoriete vierletterige vloek. Ik denk niet dat ik me zonder haar hulp kan aankleden.

Ze legt haar handen net als ik op haar borsten en zegt stralend: ‘Borsten zijn toch fantastisch? Letterlijk een pretpakket. Ik snap echt niet waar jullie meiden zo moeilijk over doen.’

‘Wij meiden, bedoel je zeker?’

Ze laat haar handen van haar ‘pretpakket’ glijden. ‘Dude. Het is echt

niet verkeerd om te genieten van wat je hebt en jezelf te verwennen met je eigen onderdelen en diensten. Serieus. Ik ben zo sexy dat ik geil van mezelf word.’

Sexy? Daarover valt te wisten. Bizar, narcistisch en walgelijk? Ontegenzeglijk. Ze is de volmaakte drie-eenheid. Met andere woorden: dit keer heb ik de wordt-waarschijnlijk-vermoord-jackpot gewonnen. Heb ik even mazzel.

‘Bedankt, maar ik wil het liever niet hebben over jouw onderdelen en diensten.’ Ik draai me langzaam om, zodat ik met mijn rug naar haar toe sta. Dit komt bij mij zelden voor. Een dieptepunt, een moment van intense wanhoop. Als ze probeert me te bespringen of te betasten, of me iets anders denkt te kunnen flikken, zal ik ervoor zorgen dat ze er spijt van krijgt.

Ze ademt sissend in en ik neem aan dat ze de bonte verzameling kneuzingen op mijn rug bekijkt.

‘Vandaag nog graag,’ snauw ik, vol afschuw over mijn onmiskenbare zwakheid.

Ze stopt mijn armen voorzichtig in de mouwen. ‘Ik hoop dat je bent voorbereid op het Eeuwige leven. Nóg zo’n pak slaag kan je dood betekenen.’

Dat betwijfel ik. Dr. Vans heeft zijn martelpraktijken geperfectioneerd. Hij weet heel goed wanneer hij op het punt staat te ver te gaan met een lichaam. ‘Geloof me. Doodgaan is niet het ergste wat mij kan overkomen.’

‘Nee, natuurlijk niet. Als je nog niet de juiste beslissing hebt genomen over het Oneindige, zul je wensen dat je niet langer bestaat.’

Het Oneindige, waar Myriad en Troika zich bevinden, de twee koninkrijken die de macht hebben in het hiernamaals... oftewel het Eeuwige leven. Waar volgens de verhalen het ‘echte’ leven pas begint.

In de loop der jaren is de wereld verdeeld in twee facties: degenen die Myriad steunen en degenen die Troika steunen. Er is niemand die beide koninkrijken steunt. Dat is gewoon niet mogelijk. De koninkrijken staan lijnrecht tegenover elkaar – in werkelijk alle opzichten.

Myriad predikt autonomie... gelukzaligheid... toegeeflijkheid. Voor hen is het Eerste leven slechts een opstapje naar het Eeuwige leven; alles gebeurt om een door het lot bepaalde reden en wanneer we de Tweede-dood ervaren, de dood in het Eeuwige leven, keert onze ziel terug naar de aarde, het Land van de Oogst, om daar te fuseren met een andere, gloednieuwe ziel.

Zij zijn bereid te onderhandelen over de voorwaarden van een covenant om iemand in te lijven.

Troika staat daarentegen bekend om structuur... voortdurende studie... volledige aanpassing. Voor hen is het Eerste leven net zo belangrijk als het Eeuwige leven en is het lot een mythe; wanneer we de Tweede-dood ervaren, betreden we de Rust en worden we nooit meer door een mens of ziel waargenomen.

Troikanen weigeren te onderhandelen over de voorwaarden van het covenant en bieden zonder ooit een uitzondering te maken iedereen altijd dezelfde voordelen. En ook dezelfde wetten. Voor hen geldt: wat goed is, is goed en wat fout is, is fout. Voor iedereen. Iedereen is gelijk.

Als het ene koninkrijk zegt dat de hemel wolkeloos is, zegt het andere dat er een storm op komst is.

Ze voeren al eeuwenlang oorlog, met als doel de vernietiging van de ander. Daarom knokken ze ook zo hard om zieltjes te winnen. Daarom is het ook zo belangrijk om de juiste kant te kiezen. Op een dag zal een van tweeën verliezen.

Hier op aarde zijn de aanhangers van Myriad en Troika niet van elkaar gescheiden... niet echt. Ze proberen naast elkaar te leven, maar dat gebeurt niet in volmaakte harmonie en er is altijd een onderhuidse spanning voelbaar.

Soms breken er rellen uit en is de regering gedwongen krijgsrecht toe te passen om een massale vechtpartij te voorkomen.

Er zijn maar heel weinig mensen die, net als ik, geen flauw idee hebben welke kant ze moeten steunen. Wij zien de voordelen van beide overtuigingen. We zien ook de nadelen.

Wij worden Ongebonden genoemd.

Het gerucht gaat dat er voor ons een derde zielenrijk bestaat, een plek waar wij terechtkomen na de Eerste-dood. Mijn ouders vertelden me er vroeger altijd griezelverhalen over, fluisterend in het holst van de nacht. Het Rijk van Vele Eindes, waar nachtmerries werkelijkheid worden.

Wat ik me heel vaak heb afgevraagd: is Vele Eindes een plek die is bedacht om kinderen zo bang te maken dat ze de juiste keuze maken?

‘Nou?’ vraagt Bow, terwijl ze mijn overall dichtritst. ‘Heb je al een beslissing genomen over het Oneindige, bedoel ik?’

‘Ik wil het met jou niet hebben over het Eeuwige leven.’

Haar gezicht betreft van teleurstelling. ‘Waarom niet?’

‘Omdat ik hier nog driehonderdtweënvijftig dagen blijf.’

$3 + 5 + 2 = 10$

‘Dus?’

Zij zal hier vrij snel weg zijn. Ik ken types zoals zij wel. Extreem optimistisch tot er iets misgaat. Na haar eerste pak slaag zal ze inbinden en doen wat haar ouders willen, dat kan ik je op een briefje geven.

‘Laat het volgende leven maar zitten. Hoe zit het met dit leven? Vertel me eens waarom je hier zit.’ Ik gebaar met opgeheven kin naar onze schitterende cel.

‘Mijn voogd heeft me hiernaartoe gestuurd.’ Ze beent naar het tweede tweepersoonsbed en laat zich er onelegant en onvrouwelijk op vallen. ‘Hij heeft me opgedragen om een licht te worden.’

Godsamme. Wat hoor ik nou? Volledige conformiteit. ‘Je hebt dus voor Troika gekozen.’ Het is geen vraag.

In haar knikje zit een zekere trots. ‘Inderdaad.’

Wij gaan keihard met elkaar botsen. ‘Wat is een licht eigenlijk?’ Wat gaat ze me precies opdringen?

‘Alles wat nodig is om iemand te helpen de weg uit de duisternis te vinden.’

De duisternis. ‘Je bedoelt Myriad.’

Ze gaat niet op mijn droge opmerking in. ‘Ik bedoel een probleem, elk mogelijk probleem.’

Nou, daar heb ik er meer dan genoeg van, ook al maak ik mezelf wijs dat deze hele situatie een voedingsbodem is waar beslist iets moois uit zal groeien.

‘Waarom ben jij eigenlijk hier?’ vraagt ze aan mij.

‘Omdat ik weiger een convenant te tekenen met Myriad.’ Een convenant: het equivalent van een contract dat met bloed is getekend.

Soms word ik in de watten gelegd in een poging me over te halen om afstand te doen van mijn rechten. *Is dit niet heerlijk? Dit is wat je in Myriad te wachten staat.* Meestal word ik gemarteld. *Dit is slechts het begin van wat je in Vele Eindes zult moeten doorstaan.* Dat ik niet weet wat me te wachten staat, is het allerergste.

‘Pryne hoort met geen enkel koninkrijk banden te hebben,’ zegt ze met een diepe rimpel in haar voorhoofd.

‘Dat is ook zo.’ Hoe kan Dr. Vans anders het ene kind overhalen om bij Myriad te tekenen en het andere om bij Troika te tekenen? Want dat doet hij. De hele tijd.

Ze kijkt me aan met een beetje verbazing en een heleboel hoop. ‘Wil je een convenant sluiten met Troika?’

‘Nee, absoluut niet.’ Ze laat haar schouders hangen en ik voeg eraan toe: ‘Ik vind het vervelend om het je te moeten vertellen, maar die voogd van jou deugt van geen kant. Hij, of misschien wel zij, heeft je veroordeeld tot de hel. Voor niets! Hier zal niemand jouw licht accepteren.’ *Vertrouw niemand. Twijfel aan alles.*

‘Misschien niet, maar toch zal ik dat offer brengen. Gisteren, vandaag en morgen, want mijn daden doen ertoe.’

Wat dat betreft ben ik het met haar eens. Ik durf zelfs nog een stap verder te gaan. Elke daad, hoe verwoestend of opbouwend ook, begint met een enkele gedachte. En uiteindelijk kan één daad bepalen welke richting ons leven krijgt. En ook onze dood.

Ik kies mijn eigen richting. Helemaal zelf. Mijn keus zal alleen mijn eigen eeuwige toekomst bepalen.

Ze doet haar mond open om nog iets te zeggen, maar ik schud mijn hoofd.

Over dit onderwerp is alles gezegd.

Ze springt op en wandelt door de kamer; ze bekijkt elk hoekje en gaatje, en blijft ten slotte staan om naar mijn kalender te staren. ‘Dat méén je toch niet? Gebruik je een vingerpen? Geen wonder dat iedereen jou de Kloothommel noemt. Jij bent de achterlijkste kloothommel in dit hele gekkenhuis.’

Ze is hier net. Hoe kan zij dan weten hoe ik word genoemd? ‘Iedereen noemt me de Kloothommel vanwege mijn enorme ballen. Daarnaast heb ik nogal eens de neiging om mijn tegenstanders in hun kruis te schoppen.’

Ze denkt even met gefronste wenkbrauwen na. ‘Als die ballen van jou echt zo groot zijn, waarom noemen ze jou dan niet de Harige Maagd? Of de Donzige Gehaktbal?’ Ze tikt tegen haar kin. ‘Ja, hè, hè. Omdat die namen geen recht doen aan je explosieve karakter. O! Ik weet het al. Ik noem je de Spermabank! Dat omvat zowel de ballen als de explosies.’

Ik lach snuivend. Ze heeft wel lef, dus applaus. Op een plek als deze is een gebrek aan angst zeldzaam en waardevol. Kijk, als ze me op een of andere manier bedreigt, zal ik natuurlijk niet aarzelen om het leven uit haar te rammen. Overleven komt altijd op de eerste plaats, en daarna komt helemaal niets.

‘Als iemand mij de Spermabank noemt, overleef jij mijn ontploffing niet,’ zeg ik. ‘Ik denk trouwens dat ik jou maar Hakbijl ga noemen. Het stuk gereedschap waarmee je haar is geknipt, gok ik.’

Ze strijkt haar plukkerige haren glad. ‘Daar heb ik toevallig een keukenmes voor gebruikt, hoor. Ik vind dat het model mijn schoonheid prachtig benadrukt.’

Een plus voor haar positieve inslag.

Plotseling gaat mijn inwendige klok af en ben ik het gesprek vergeten. ‘Ontbijt!’

Ze zucht. ‘Etenstijd. Jippie.’

‘Onze cel gaat open over drie... twee... één seconde.’

De dubbele deuren glijden open.

‘We hebben een halve minuut om de ruimte te verlaten,’ vertel ik haar. ‘Als we nog binnen zijn wanneer de deur weer dichtgaat, missen we de maaltijd.’ Het eten is verschrikkelijk, een of andere brij, maar er zitten wel genoeg vitamines in om ons enigszins gezond te houden. Bovendien is alles beter dan hongerlijden.

‘We zitten dus als honden in een hok en mogen er alleen op vaste tijden uit, zodat we niet iets belangrijks onderschijten of op de meubels kauwen. Super.’

We hollen samen naar buiten. Onze ganggenoten doen hetzelfde. We zijn in totaal met ons twaalven.

Twaalf: het aantal maanden in een jaar, de leden van een jury en de uren op een klok.

We nemen elkaar even op. Is er iemand die vandaag z’n woede laat razen?

Wanneer niemand een obscene of gewelddadig gebaar maakt – poeh hé, het zou zomaar eens een goede dag kunnen worden! – lopen we naar de deur aan het eind van de gang.

Jane, een van de oudsten hier, mompelt binnensmonds iets en blijft staan om met haar hoofd tegen de muur te beuken. Bij de haargrens slijt haar huid open en er druppelt bloed over haar wang. De anderen lopen allemaal met gebogen hoofd door en slaan hun armen om hun bovenlijf, alsof ze kwetsbare lichaamsdelen willen beschermen... of om te voorkomen dat er een lawine van pijn en ellende naar buiten stroomt.

Ik loop vastberaden naast Bow en merk nu voor het eerst op dat ze ruikt naar een mengeling van wilde bloemen en citroenzuurtjes. Een lekkere geur, maar ik weet dat hij niet lang zal blijven hangen. Ons water ruikt naar chemicaliën en de zeep die ze ons geven, ruikt naar olie.

Er klinkt een snerpend fluitje door de lucht en ik krimp in elkaar. ‘Nou, nou,’ zegt een stem achter me. ‘Ik heb net een weddenschap verloren en ik dacht toch echt dat het gemakkelijk zou zijn.’

‘Net als Becky,’ roept iemand, en er wordt aan alle kanten spottend gelachen.

Ik hoef niet eens om te kijken om te weten van wie de eerste stem is. Sloan Aubuchon met haar ‘haat me niet omdat ik zo mooi ben, haat me liever omdat ik je wil vermoorden’-houding. Ze is Dr. Vans’ favoriete patiënt, ook al heeft ze minstens tien keer geprobeerd hem te vermoorden.

Afgaand op de dingen die ik onze aardige dokter tegen haar heb horen zeggen, zit ze hier omdat ze (a) haar opvliendheid niet kan beheersen of (b) weigert te trouwen met een of andere oude zak die het landgoed van haar grootouders kan redden. Ik neig eigenlijk vooral naar (a). Er worden nog wel mensen uitgehuwelijkt, maar lang niet zo vaak meer.

‘Tenley heeft haar nieuwe kamergenote niet eens bij de eerste kennismaking vermoord, luitjes,’ gaat ze verder met haar lizige stem die belachelijk schattig klinkt, zelfs wanneer ze iets neerbuigends zegt. ‘Wat wil zeggen dat het groentje nog niet is gepakt, in elk geval niet letterlijk.’

Heel grappig.

Hier en daar klinkt boegeroep, maar er klinkt ook gejuich.

Bow draait zich glimlachend naar het meisje om. ‘Wat ben je kwijtgeraakt? Een paar IQ-punten?’

Ik slaak bijna een zucht, want ik kan wel raden wat er nu gaat gebeuren.

Sloan stuift laaiend van woede op Bow af om haar bij de kraag van haar overall te grijpen en haar te dwingen te blijven staan.

Precies. Dat dus.

Ik blijf ook staan, niet goed wetend wat ik zal doen. Ik heb dit spelletje al eerder meegemaakt: elf keer, om precies te zijn, en mijn reactie is iedere keer weer anders. Ik heb me er doof en blind voor gehouden, maar ik heb ook weleens een dreun uitgedeeld, terwijl ik allerlei lelijke woorden krijste.

Sloan en ik houden er een totaal andere levensfilosofie op na. Ik sla er (meestal) alleen maar op los wanneer de situatie daarom vraagt, maar zij valt nieuwkomers bij de eerste de beste gelegenheid al aan om concurrentie in een later stadium te voorkomen.

Het leven is nu eenmaal geen lolletje. We hebben ermee leren omgaan.

‘Lieve schat.’ Sloan laat Bow los en zet haar handen op haar heupen. Ze is lang, blond en mooi als een model, het meisje dat bijna iedereen zou willen zijn. Totdat ze haar mond opendoet en haar uiterlijke schoonheid haar innerlijke kreng niet langer kan verhullen. ‘Je bent kennelijk niet intelligent genoeg om te beseffen dat ik hier de baas ben. Hou je ogen op de grond gericht en je tong in je mond... anders ben je ze allebei kwijt.’

Bow werpt me een geamuseerde blik toe. ‘Hé, hoe noem je een blondje met een half brein? Hoogbegaafd!’

Zit ik hier nu echt middenin? ‘Ben je soms vergeten dat je zelf ook blond bent?’ En bovendien Troikaans! Vergeef je tegenstander en laat het achter je.

‘Als ik het goed begrijp,’ zegt Bow nu met een tikje tegen haar kin, ‘suggereer je dus dat ik net zo stom ben als zij?’

‘Nou is het klaar! Zeg maar dag tegen je tong.’ Sloan duwt Bow zo hard dat het meisje wankelt.

Voordat ze nog iets kan doen, grijp ik zonder erbij na te denken in en sla haar hand weg. ‘Afblijven.’ Kennelijk heb ik besloten me vandaag te verzetten. Dat kan meer slechts dan goeds opleveren. Bow moet net als alle anderen leren zichzelf te verdedigen. Anders overleef je het hier niet.

Sloan richt haar halfdichtgeknepen ogen nu op mij. ‘Wat wou jij eraan doen, Kloothommel? Nou?’

‘Wil je dat echt weten?’ vraag ik zacht. Het heeft zo zijn voordelen om het krankzinnigste meisje te zijn op een plek vol krankzinnige meisjes. Niemand ziet ooit mijn volgende stap aankomen. ‘Als ik iets zeg, doe ik het ook. Ik neem niets terug.’

Sloan en ik hebben al eerder met elkaar geknukt, en het was niet fraai. Het was bepaald geen typisch meidengevecht met krabbende nagels en uitgetrokken haren. We stompten, schopten en beten elkaar als wilde dieren.

We hebben er allebei littekens aan overgehouden.

Ik ben niet bang voor lichamelijke pijn. Niet meer.

Tot mijn verrassing zegt mijn kamergenote: ‘Dude. Hebben jullie enig idee hoe grappig dit is? Sloan de schone die loopt te vuilbekken tegen Ten.’

Er klinkt opnieuw boegeroep en gejuich.

Sloan vergeet mij helemaal en laat woedend haar tanden zien. ‘Misschien ruk ik je ogen en tong niet uit... nog niet. Ik wil dat je eerst ziet wat ik je aandoe, en je horen smeken om de genade die ik je niet zal schenken.’

‘Zo is het wel genoeg!’ Door de luidsprekers klinkt een barse stem. ‘Jullie kennen de regels, meisjes. Er wordt niet in de gangen rondgehangen. Naar de kantine of naar de geselpaal. Kies zelf maar.’

Ik kijk naar Sloan, die kwaad naar Bow staart, en naar Bow, die met een spottende grijns terugkijkt.

Sloan gromt en zegt tegen mij: ‘Je weet toch zeker wel dat jouw vriendje niet de enige was die de bewakers kon omkopen om de camera’s uit te zetten, hè? Als ik jou was, zou ik voortaan maar met één oog open slapen.’ Daarna draait ze zich op haar hakken om en stormt nijdig weg. Dat is ze tenminste van plan.

Ik houd haar tegen door haar arm vast te grijpen en ga heel dicht bij haar staan. Met zachte stem zeg ik: ‘Als jij mijn kamer in sluipt, fileer ik je als een vis. Niemand zal op jouw gegil afkomen. Dat weet je toch zeker wel, hè?’

Jij gilt, ik gil, iedereen gilt. Niemand die er iets om geeft. Het officiële volkslied van het tehuis.

Sloan rukt zich los en beent met grote stappen weg.

Ik werp Bow een vreugdeloos lachje toe. ‘Welkom in Prynne.’